

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6SŽ/9/2012
Identifikačné číslo spisu:	9012010069
Dátum vydania rozhodnutia:	20.03.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:9012010069.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci žalobcu: K., bytom Q., Q. v zastúpení AENEA Legal s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Jozefská 3, Bratislava, proti žalovanému: Národná banka Slovenska, so sídlom Imricha Karvaša 1, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia Bankovej rady žalovaného č. GUV-432/2012 zo dňa 27. marca 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky žalobu z a m i e t a .

Žalobcovi náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Žalobca sa žalobou doručenou Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dňa 30. mája 2012 domáhal zrušenia rozhodnutia Bankovej rady Národnej banky Slovenska č. GUV - 432/2012 zo dňa 27. marca 2012, ktorým ako druhostupňový orgán zamietla rozklad podaný žalobcom a potvrdila prvostupňové rozhodnutie Národnej banky Slovenska (ďalej len „NBS“) zo dňa 23. novembra 2011, ODT - 6635/2011-4, ktorým rozhodla o odobratí povolenia žalobcovi na vykonávanie činnosti samostatného finančného agenta č. OPK-1584/2007-PLP z 31. augusta 2007 a zároveň rozhodla o uložení pokuty vo výške 3.000,-Eur za porušenie ust. § 54 ods. 3 zák. č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch a investičných službách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o cenných papieroch) v znení neskorších prepisov (ďalej len „zákon o cenných papieroch“) v spojení s ust. § 61 ods. 1 písm. a/ zák. č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch a investičných službách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení platnom a účinnom v čase porušenia (ďalej len zákon o cenných papieroch alebo zákon č. 566/2001 Z. z.), a vrátenia veci na ďalšie konanie, nakoľko sa rozhodnutiami cítil byť dotknutý na svojich právach a podliehajúcich ochrane podľa ust. § 244 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.).

Z dôvodov žaloby vyplýva, že žalobca napadnuté rozhodnutia považoval za rozporné so zákonom. Tvrdil, že v dôsledku tejto nezákonnosti nie je oprávnený vykonávať podnikateľskú činnosť ako

samostatný finančný agent a jednak mu vznikla povinnosť zaplatiť pokutu vo výške 3.000 Eur. Dôvodil, že žalobou sa domáha preskúmania zákonnosti rozhodnutia Bankovej rady Národnej banky Slovenska č. GUV - 432/2012 zo dňa 27. marca 2012 v spojení s prvostupňovým rozhodnutím, keďže vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, zistenie skutkového stavu, z ktorého vychádzalo rozhodnutie, je v rozpore s obsahom spisov, rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a pre nedostatok dôvodov, zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci a v konaní bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Žalobca považoval za nesprávny právny záver príslušných správnych orgánov ohľadne dôvodov odobratia mu povolenia na vykonávanie činnosti samostatného finančného agenta a o uložení pokuty podľa ust. § 54 ods. 3 zákona o cenných papieroch v spojení s ust. § 61 ods. 1 písm. a/ zákona o cenných papieroch účinného v čase porušenia na tom skutkovom základe, že žalobca v čase od januára 2008 do apríla 2009 postupoval spoločnosti CYRRUS, a.s., so sídlom Veveří 111, Brno, IČO: 63907020 pokyny na nákup a predaj cenných papierov bez toho, aby pred tým takéto pokyny prijal od klientov spoločnosti CYRRUS a tým, že ako samostatný finančný agent dával súhlas na prevod finančných prostriedkov medzi jednotlivými účtami klientov spoločnosti CYRRUS bez toho, aby bol na poskytovanie takejto investičnej služby oprávnený v súlade so zákonom o cenných papieroch v čase porušenia, t. j. činnosti ktoré správne orgány oboch stupňov vyhodnotili ako poskytovanie investičnej služby riadenia portfólia podľa ust. § 6 ods. 1 písm. d/ zákona o cenných papieroch. Dôvodil, že riadenie portfólia je v zmysle zákona o cenných papieroch investičnou službou, ktorého pojem zákon o cenných papieroch priamo v ust. § 6 ods. 5 citovaného zákona definuje ako obhospodarovanie portfólia finančných nástrojov v súlade s oprávneniami udelenými klientmi na základe voľnej úvahy obhospodarovateľa. Vyslovil názor, že riadenie portfólia sa však ako investičná služba na účely zákona o cenných papieroch nepovažuje obhospodarovanie akéhokoľvek portfólia, ale musí ísť o portfólio finančných nástrojov. Uviedol, že predpokladom poskytovania investičnej služby riadenia portfólia je samotná existencia portfólia finančných nástrojov, ktoré zákon o cenných papieroch definuje v ust. § 5 ods. 1. Žalobca zastával názor, že finančné resp. peňažné prostriedky nie sú finančnými nástrojmi hoci za finančné nástroje sú považované aj nástroje peňažného trhu, avšak zákon o cenných papieroch v ust. § 8 písm. k/ výslovne stanovuje, že nástrojmi peňažného trhu nie sú platobné prostriedky, z čoho vyvodil záver, že nakladanie s finančnými prostriedkami na účte (ktoré nie sú finančným nástrojom) nie je možné v žiadnom prípade považovať za riadenie portfólia v zmysle ust. § 6 ods. 5 zákona o cenných papieroch. Mal za to, že žalovaný správny orgán pojem riadenia portfólia vykladá rozširujúco nad rámec zákona, keď v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že riadenie portfólia nie je možné považovať iba obhospodarovanie portfólia finančných nástrojov (hoci zákon riadenie portfólia presne takto definuje). Tento svoj názor odvíja správny orgán z ust. § 8 písm. a/ zákona o cenných papieroch, avšak podľa názoru žalobcu pri výklade pojmu riadenie portfólia by bolo možné legitímne sa odvolávať na citované ustanovenie iba v prípade, ak by tento pojem zákon výslovne nedefinoval v samostatnom ustanovení.

Ďalej žalobca poukázal na to, že na základe nesprávneho právneho názoru o tom, že nakladanie s finančnými prostriedkami klientov na základe plnej moci je riadením portfólia, došlo následne k vysloveniu nesprávneho záveru, že žalobca svojou činnosťou riadenia portfólia vykonával v rozpore so zákonom a bez oprávnenia. V tejto súvislosti zdôraznil, že žalobca nenakladal s finančnými prostriedkami bez súhlasu a vedomia klientov spoločnosti CYRRUS a.s., nakoľko bol jednotlivými klientmi riadne splnomocnený na nakladanie s finančnými prostriedkami na klientských účtoch a keďže nakladanie s finančnými prostriedkami na účte klienta nie je investičnou službou, tak ako bolo uvedené vyššie, neexistuje žiadne zákonné obmedzenie, pokiaľ ide o možnosť splnomocniť tretiu osobu na takéto úkony. V súvislosti s namietanou nepreskúmateľnosťou rozhodnutia žalobca poukázal na rozpor výroku prvostupňového rozhodnutia správneho orgánu z ktorého vyplýva, že žalobca dal celkom 38 krát súhlas na prevod finančných prostriedkov medzi klientskymi účtami, pričom v odôvodnení rozhodnutia sa výslovne spomína 16 prevodov z účtu a na účet p. R.. Žalovaný sa s uvedeným vysporiadal iba konštatovaním, že 16 prevodov je spomenutých len ako príklad a ostatné prevody (spolu 38) sú preukázané zo spisového materiálu, pričom podľa názoru žalobcu uvedenie 22 prípadov iba vo výroku málo za následok vyššie namietnutú nepreskúmateľnosť a zároveň obmedzeniu práva žalobcu účinne sa brániť a podávať opravné prostriedky. Opätovne žalobca uviedol, že s finančnými prostriedkami klientov nenakladal z pozície sprostredkovateľa investičných služieb resp. samostatného finančného agenta, ale z titulu, že bol na to splnomocnený klientom ako tretia osoba.

V súvislosti s námietkou nedostatočne zisteného skutkového stavu žalobca uviedol, že NBS sa v rámci prvostupňového ani v rámci druhostupňového konania vôbec nezaoberala otázkou, či u klientov, ktorých sa dotkli prevody finančných prostriedkov na ich účtoch, vôbec existovalo portfólio finančných nástrojov. Žalobca vychádzajúc z charakteru činnosti riadenia portfólia ako činnosti sústavnej, plánovanej a založenej na určitej stratégii a analýzach konštatoval, že ad hoc 16 prevodov finančných prostriedkov medzi účtami klientov vykonaných na základe plnej moci nie je možné považovať za riadenie portfólia.

Žalobca uviedol, že NBS v odôvodnení žalobou napadnutého rozhodnutia konštatuje, že činnosť vykonávaná žalobcom bola sústavná a súvislá, pričom tento záver vyvodzuje iba z vyjadrenia samotného žalobcu bez toho, aby boli objektívne zistené znaky riadenia portfólia ako súvislej činnosti vykonávanej podľa vopred stanovenej stratégie. Vyslovil názor, že je potrebné pri posúdení otázky, či je určitá činnosť riadením portfólia posudzovať aj skladbu portfólia investičných nástrojov a ich výnosnosť. Tvrdil, že pokiaľ sa sleduje výnosnosť emisií nezávisle jedna od druhej v rôznych časových periódach, ktoré sa nerealizujú podľa vopred stanovenej stratégie, nemožno v takom prípade hovoriť o portfóliu, namietajúc, že s uvedenou námietkou sa žalovaný v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal a navyše tam absentuje uvedenie informácie, portfólia ktorých konkrétnych klientov mal žalobca riadiť, čo má za následok nepreskúmateľnosť rozhodnutia. Ďalej žalobca tvrdil, že taktiež v súvislosti s riadením portfólia tým, že zadával pokyny na nákup a predaj investičných nástrojov spoločnosti CYRRUS a.s. bez toho, aby prijal pokyn od klienta z odôvodnení rozhodnutí správnych orgánov vyplynulo, že NBS mala preukázané iba tri takéto prípady, s poukazom na to, že ku všetkým príkladám nahrávky pokynov vykonané p. R. a jeho vyhlásenie, z ktorých vyplýva, že žalobca nezačínal pokyny na nákup a predaj investičných nástrojov bez toho, aby mal súhlas, resp. pokyn od klienta, t.j. žalobca nevykonával zadanie týchto pokynov na nákup a predaj cenných papierov riadenie portfólia a nemohlo tak dôjsť ani k porušeniu zákona uvedenému vo výroku žalobou napadnutého rozhodnutia, za ktoré mu boli uložené sankcie.

Žalobca súčasne namietal, že výrok rozhodnutia nekorešponduje s jeho odôvodnením, keď boli žalobcovi uložené sankcie za porušenie zákona tým, že postupoval spoločnosti CYRRUS, a.s. pokyny na nákup a predaj cenných papierov bez prijatia pokynu od klientov v čase od januára 2008 do apríla 2009 hoci z odôvodnenia rozhodnutia vyplývajú tri pokyny týkajúce sa p. R., z ktorých NBS vyvodila porušenie zákona a tie boli vykonané dňa 5. decembra 2008, 6. januára 2009 a 9. januára 2009, z ktorého dôvodu považoval žalobou napadnuté rozhodnutie za nepreskúmateľné a zároveň zistenie skutkového stavu, z ktorého vychádzalo toto rozhodnutie, za rozpore s obsahom spisov. Žalobca v tejto súvislosti dôvodil, že výrok rozhodnutia nemá oporu v dôkazoch uvedených v odôvodnení rozhodnutia, pretože pokiaľ NBS v rámci prvostupňového konania nevyzvala žalobcu na predloženie nahrávok pokynov aj od klienta S. a urobila si závery len na základe vyjadrenia žalobcu ako dôkaz o porušovaní zákona o cenných papieroch nepretržite počas 16 mesiacov, čo sa nezakladá na pravde z vyššie uvedených dôvodov, sa nikde v odôvodnení rozhodnutia pri hodnotení dôkazov neuvádza, prečo sa dvom vyjadreniam žalobcu prideliť odlišná vierohodnosť, pričom dĺžka trvania porušenia je pri tom jedným zo zákonných kritérií pre stanovenie druhu sankcie.

Žalobca ďalej poukázal aj na bezpredmetnosť konštatovania žalovaného v odôvodnení rozhodnutia ohľadne toho, že žalobca nekonal v súlade s ustanovením § 61 ods. 1 písm. c/ zákona o cenných papieroch účinným v čase porušenia, pretože rozhodnutím NBS mu neboli uložené sankcie za porušenie ust. § 61 ods. 1 písm. c/, ale iba § 61 ods. 1 písm. a/, čím uvedené nie je podložené ani výrokom a je teda vo vzťahu k posudzovaniu správnosti prvostupňového rozhodnutia ako aj k uloženým sankciám bezpredmetné. S poukazom na tvrdenie žalovaného uvedené v odôvodnení rozhodnutia o porušení ust. § 75 ods. 1 zákona o cenných papieroch, žalobca uviedol, že ide však len o právny názor a podľa jeho názoru je bezpredmetný vo vzťahu k posudzovaniu správnosti prvostupňového rozhodnutia a nemožno ho brať do úvahy napr. pri hodnotení primeranosti uložených sankcií. Ďalej žalobca dôvodil, že NBS si v odôvodnení rozhodnutia odporuje, keď uvádza, že žalobca pri svojej činnosti nekonal so zásadami poctivého obchodného styku s odbornou starostlivosťou v záujme svojich klientov, a teda konal v rozpore s ust. § 73b ods. 1 v spojení s ust. § 61 ods. 12 zákona o cenných papieroch účinného v čase porušenia, avšak predtým v odôvodnení uvádza, že žalobcovi nebola za porušenie ust. § 73b ods. 1 v spojení s ust. § 61 ods. 12 zákona o cenných papieroch účinného v čase porušenia uložená sankcia a následne žalovaný uvádza, že pri rozhodovaní o uložení sankcie odňatia povolenia NBS prihliada na

skutočnosť, že činnosť žalobcu bola v závažnom rozpore so všeobecnými pravidlami vykonávania finančného sprostredkovania na území Slovenskej republiky, podľa ktorých je finančný agent povinný konať v súlade so zásadami poctivého obchodného styku s odbornou starostlivosťou v záujme práv a oprávnených záujmov klienta. Žalobca sa domnieval, že pri ukladaní sankcie žalovaný nebol oprávnený prihliadať na porušenie ust. § 73b ods. 1 v spojení s ust. § 61 ods. 12 zákona o cenných papieroch účinného v čase porušenia, keďže vo výroku rozhodnutia nie je uvedené, že sa sankcia ukladá aj za porušenie predmetného ustanovenia. Na podporu vyššie uvedeného názoru upriamil žalobca pozornosť súdu na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, č. k. 3 SŽ15/2010-37 v odôvodnení ktorého je uvedené „...Záväzný je iba výrok rozhodnutia...V prípade, že by žalovaný v ďalšej právnej praxi meritórny názor vyplývajúci z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia (ktorý nie je podložený výrokom rozhodnutia) realizoval voči žalobcovi, uvedené konanie by mohlo mať znaky nezákonného zásahu orgánu verejnej správy...“.

Súčasne žalobca namietal, že v konaní došlo k vade, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť žalobou napadnutého rozhodnutia, keď prvostupňové rozhodnutie NBS bolo vydané dňa 23. novembra 2011 t.j. po uplynutí dvojročnej lehoty, v ktorej bolo možné podľa ust. § 39 ods. 1 zákona č. 186/2009 Z. z. o finančnom sprostredkovaní a finančnom poradenstve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení (ďalej len zákon o finančnom sprostredkovaní) pokutu uložiť. Vyslovil názor, že najneskôr od mája 2009 je potrebné počítat dvojročnú lehotu, kedy začiatok jej plynutia je potrebné posudzovať objektívne. Sťažnosť K. bola NBS doručená dňa 28. októbra 2008, Česká národná banka postúpila vec NBS dňa 15. mája 2009 s konštatovaním, že pochybenie je na strane samostatného finančného agenta. Vzhľadom na vyššie uvedené žalobca žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalovaný správny orgán sa k žalobe vyjadril tak, že navrhoval, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol.

Z dôvodov vyjadrenia vyplýva, že žalovaný nepovažoval žalobný návrh žalobcu za dôvodný a žalobou napadnuté rozhodnutie považoval za súladne so zákonom, ako aj náležité odôvodnené a podložené dokladmi obsiahnutými v administratívnom spise, nevidiac dôvod na jeho zrušenie. Uviedol, že argumentácia žalobcu je totožná, s tou s ktorou sa už vysporiadal v rozklade proti prvostupňovému rozhodnutiu, ako aj v napadnutom druhostupňovom rozhodnutí.

Žalovaný zdôraznil, že žalobcovi boli uložené sankcie za porušenie ust. § 54 ods. 3 zákona o cenných papieroch v spojení s ust. § 61 ods. 1 písm. a/ zákona o cenných papieroch v znení platnom a účinnom v čase porušenia tým, že ako samostatný finančný agent v čase od januára 2008 do apríla 2009 postupoval spoločnosti CYRRUS, a.s.; IČO: 63907020 - obchodníkovi s cennými papiermi pôsobiacemu v Českej republike pokyny na nákup a predaj cenných papierov bez toho, aby predtým takéto pokyny prijal od klientov spoločnosti CYRRUS, a.s. (teda bez ich vedomia) a aj tým, že ako samostatný finančný agent dával na základe požiadavky spoločnosti CYRRUS, a.s. súhlasy na prevody finančných prostriedkov medzi jednotlivými účtami klientov spoločnosti CYRRUS, a.s., teda dával súhlasy na nakladanie s finančnými prostriedkami klientov bez toho, aby bol na poskytovanie takejto investičnej služby oprávnený podľa zákona o cenných papieroch v znení účinnom v čase porušenia.

Žalovaný sa nestotožnil s názorom žalobcu ohľadne chápania pojmu „riadenie portfólia“, s poukazom na to, že s tvrdeniami žalobcu, týkajúcimi sa tejto skutočnosti, sa dôsledne v odôvodnení druhostupňového rozhodnutia vysporiadal. Trval na svojom názore, že pojem „riadenie portfólia“ nemožno zužovať len na obhospodarovanie portfólia finančných nástrojov, považujúc takýto výklad za účelový. Konštatoval, že portfóliom sa v zmysle § 8 písm. a/ zákona o cenných papieroch, rozumie majetok tvorený finančnými nástrojmi, inými cennými papiermi alebo peňažnými prostriedkami určenými na kúpu finančných nástrojov alebo iných cenných papierov. Uviedol, že v zistených prípadoch dochádzalo k prevodom peňažných prostriedkov na účtoch klientov, pričom tieto peňažné prostriedky boli určené na kúpu finančných nástrojov alebo iných cenných papierov a podľa ust. § 43 ods. 1 v spojení s ust. § 6 ods. 5 a § 8 písm. a/ zákona o cenných papieroch sa zmluvou o riadení portfólia obhospodarovateľ zaväzuje hospodáriť s portfóliom majetku klienta na základe rozhodovania obhospodarovateľa v rámci a v rozsahu zmluvy a klient sa zaväzuje zaplatiť za to odplatu, pričom zmluva o riadení portfólia musí mať písomnú formu. Tvrdil, že z tejto definície je treba jednoznačne vyvodit' záver, že v prípade riadenia portfólia ide o hospodárenie s portfóliom, ktorého súčasťou môžu byť aj peňažné prostriedky v zmysle definície

portfólia v ust. § 8 písm. a/ zákona o cenných papieroch a iný výklad nie je možný ani z logického hľadiska, keďže z obsahu portfólia nemôžu byť vylúčené peňažné prostriedky, minimálne pri vytvorení portfólia, ktoré sa použijú na prvé nadobudnutie cenných papierov, respektíve nástrojov finančného trhu. S poukazom na uvedené konštatoval, že konanie žalobcu tak, ako bolo popísané v prvostupňovom rozhodnutí Útvárom dohľadu nad finančným trhom NBS a súčasne v druhostupňovom rozhodnutí Bankovej rady NBS, napĺňalo znaky poskytovania investičnej služby podľa ustanovenia § 6 ods. 1 písm. d/ zákona o cenných papieroch (teda investičnej služby "riadenie portfólia"), pričom však žalobca nemal na investičnú službu "riadenie portfólia" udelené povolenie, a takúto činnosť vykonával v rozpore s ust. § 54 ods. 3 zákona o cenných papieroch, z ktorého dôvodu žalovaný nesúhlasil s názorom žalobcu, že v tomto prípade postačuje plná moc vystavená akejkoľvek tretej osobe. Argumentáciu žalobcu, že nenakladal s finančnými prostriedkami bez súhlasu a vedomia klientov spoločnosti CYRRUS poukazujúc pri tom na plnomocensvo, považoval žalovaný za účelové nezodpovedajúce skutočnosti. V tejto súvislosti žalovaný upriamil pozornosť na samotné vyjadrenie žalobcu v liste zo dňa 29. mája 2010, ktorý adresoval Českej národnej banke a z ktorého o.i. vyplýva "...na základe podpísanej plnej moci som,na základe pokynov a inštrukcií spoločnosti CYRRUS zadával v mene klientov pokyny na kúpu a predaj cenných papierov.....,nebol som oslovený pánom X.....,spoločnosť CYRRUS mi dávala pokyny ako postupovať pri uzatváraní zmlúv s klientmi a aké úkony za nich uskutočňovať.....". Žalovaný poukázal na to, že uvedené zistenie vyplýva aj z dokladov, ktoré sú obsahom spisového materiálu a nielen z vyššie uvádzaného vyjadrenia. Ďalej uviedol, že z nahrávok telefonických pokynov na CD nosiči a súhrnnej tabuľky transakcií tvoriacich súčasť spisu, ktoré NBS získala počas šetrenia, vyplýva, že žalobca udelil celkom 38 krát súhlas na prevod finančných prostriedkov medzi klientskymi účtami a uvedené zistenie je zrejmé aj zo samotnej sťažnosti K.. Pre doplnenie žalovaný poukázal na to, že žalobca bol zo strany NBS vyzvaný počas konania, aby predložil obchodnú dokumentáciu podľa ust. § 75 zákona o cenných papieroch, ktorá by preukázala, aké pokyny prijal a postúpil, avšak žalobca si túto svoju zákonnú povinnosť nesplnil. Nesúhlasil ani s názorom žalobcu, že na nakladanie s finančnými prostriedkami na klientskych účtoch bol klientmi splnomocnený a neexistuje žiadne zákonné obmedzenie, pokiaľ ide o možnosť splnomocniť tretiu osobu na takéto úkony, z dôvodu zákonnej regulácie a zákonného obmedzenia pre poskytovanie investičných služieb. Konštatoval, že žalobca mal rozhodnutím NBS č. OPK-1584/2007-PLP dňa 31. augusta 2007 udelené povolenie na výkon činnosti sprostredkovateľa investičných služieb, ktoré sa zo zákona zmenilo od 1. januára 2010 na vykonávanie činnosti samostatného finančného agenta, z uvedeného teda vyplýva, že nebol na základe tohto povolenia oprávnený poskytovať inú investičnú službu ako prijímanie a postupovanie pokynov klienta a tieto pokyny mohol postupovať iba subjektom (banke, obchodníkovi s cennými papiermi) na území Slovenskej republiky.

Žalovaný k námietkam žalobcu v súvislosti s dokazovaním uviedol, že dokazovanie vykonáva orgán verejnej správy, pričom dôkazné bremeno spočíva aj na účastníkovi konania, a to najmä dôkazné bremeno na preukázanie správnosti jeho tvrdení, s poukazom na to, že navrhovanie a predkladanie dôkazov nie je len právom, ale zároveň aj povinnosťou účastníka konania, s tým, že orgán verejnej správy v rámci dokazovania posudzuje dôkaznú preukaznosť jednotlivých dôkazných prostriedkov, pričom v právomoci orgánu verejnej správy je aj posúdenie hodnovernosti (vierohodnosti) jednotlivých dôkazných prostriedkov a tiež rozhodnutie o ich osvedčení ako dôkazov. Tvrdil, že ten, kto si vedome neplní procesné povinnosti, ktoré mu zákon ukladá v súvislosti so zisťovaním skutkového stavu počas výkonu kontroly (dohľadu), nemôže sa účinne domáhať zrušenia preskúmaného rozhodnutia pre nezákonnosť spočívajúcu v nedostatočnom zistení skutkového stavu, ktoré sám zapríčinil (mutatis mutandis rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7SŽ 161-166/99 zo 4. júla 2000), majúc za to, že neobstojí ani námietka žalobcu, že sa nemohol účinne brániť, nakoľko bol s celým spisovým materiálom oboznámený. Žalovaný za nepravdivé označil aj tvrdenie žalobcu, že nebol vyzvaný na predloženie nahrávok pokynov od klienta S., pretože v konaní bol viac krát NBS vyzvaný na predloženie nahrávok.

Žalovaný nepovažoval za dôvodnú ani námietku žalobcu týkajúcu sa dĺžky trvania porušenia, tvrdiac, že uvedenú skutočnosť riadne a náležitým spôsobom v rozhodnutí odôvodnil a vyargumentoval. Výslovil názor, že žalobca mylne namietal, že nekonal v súlade s ust. § 61 ods. 1 písm. c/ zákona o cenných papieroch a že mu boli uložené sankcie za porušenie ust. § 61 ods. 1 písm. a/ zákona o cenných papieroch, keď z odôvodnenia druhostupňového rozhodnutia Bankovej rady NBS je jednoznačne zrejmé,

za aké porušenie zákona boli žalobcovi uložené sankcie, s poukazom na to, že v odôvodnení rozhodnutia Bankovej rady NBS je v súlade so zákonom odcitované iba celé znenie ustanovení § 61 ods. 1 písm. a/ až c/ zákona o cenných papieroch. Ďalej uviedol, že uvedené sa týka aj námietky proti odôvodneniu uložených sankcií, pokiaľ sa týkajú, za aké porušenie zákona o cenných papieroch boli uložené. Poukázal na tiež na skutočnosť, že konanie o uložení sankcie bolo začaté voči žalobcovi aj za porušenie ust. § 73b ods. 1 v spojení s ust. § 61 ods. 12 zákona o cenných papieroch a aj za porušenie ust. § 75 ods. 1 v spojení s ust. § 61 ods. 12 zákona o cenných papieroch. Konštatoval, že prvostupňový správny orgán Útvar dohľadu nad finančným trhom Národnej banky Slovenska uložil žalobcovi sankcie za najzávažnejšie zistené porušenia zákona, pričom závažnosti týchto porušení zákona zodpovedali uložené sankcie (teda odobratie povolenia na vykonávanie činnosti samostatného finančného agenta a výška uloženej pokuty), s poukazom na to, že z odôvodnenia rozhodnutia žalovaného vyplýva, že za porušenie ust. § 73b ods. 1 v spojení s § 61 ods. 12 zákona o cenných papieroch účinného v čase porušenia, nebola žalobcovi uložená sankcia vzhľadom k závažnosti porušenia ustanovenia ust. § 54 ods. 3 zákona o cenných papieroch v spojení s § 61 ods. 1 písm. a/ zákona o cenných papieroch účinného v čase porušenia.

V súvislosti s námietkou žalobcu týkajúcou sa uplynutia dvojročnej lehoty na uloženie sankcie žalovaný uviedol, že zo samotnej sťažnosti K. R. ani z postúpenia veci zo strany Českej národnej banky nemala NBS preukázané porušenie zákona zo strany žalobcu. List Českej národnej banky nebol v tomto konaní rozhodujúci, pokiaľ išlo o určenie začiatku plynutia lehoty na uloženie sankcie za porušenie zákona. Tvrdil, že NBS až postupne na základe podkladov získavaných a zaslaných najmä Českou národnou bankou v apríli, júni a júli 2010, ktorých súčasťou boli, okrem iných, aj pokyny K. spoločnosti CYRRUS, a.s., denník spoločnosti CYRRUS, a.s. a nahrávky telefonických pokynov preukazujúcich prevody finančných prostriedkov a po následnej sumarizácii a kompletizácii všetkých podkladov v júli 2010, vyhodnotil konanie žalobcu ako konanie v rozpore so zákonom o cenných papieroch.

Žalovaný trval na svojom názore, že na základe všetkých skutočností zistených a preukázaných vo veci žalobcu rozhodol na základe správneho právneho posúdenia veci, pričom na základe vykonaného dokazovania a listinných dôkazov bolo v konaní pred NBS preukázané porušenie ust. § 54 ods. 3 v spojení s ust. § 61 ods. 1 písm. a/ zákona o cenných papieroch v znení účinnom v čase porušenia žalobcom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu Bankovej rady Národnej banky Slovenska v zmysle § 33 ods. 1 zák. č. 747/2004 Z. z. o dohľade nad finančným trhom a o zmene a doplnení niektorých zákonov v spojení s § 246 ods. 2 písm. a/ O.s.p. preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a jemu predchádzajúce správne konanie podľa §§ 247 a nasl. O.s.p. v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe a po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu, ako aj s obsahom písomných podaní účastníkov konania a po vypočutí zástupcov účastníkov konania na pojednávaní súdu dňa 20. marca 2013 dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná.

Predmetom preskúmovacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím s konečnou platnosťou bola žalobcovi uložená sankcia odobratie povolenia na vykonávanie činnosti samostatného finančného agenta č. OPK-1584/2007-PLP z 31. augusta 2007 a súčasne uložená pokuta vo výške 3.000 Eur za porušenie ust. § 54 ods. 3 zákona č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch a investičných službách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších prepisov v spojení s ust. § 61 ods. 1 písm. a/ zákona č. 566/2001 Z. z..

Podľa § 244 ods. 1, 2, 3 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (ďalej len "rozhodnutie správneho orgánu").

Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumie rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických

osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§ 247 a nasl.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či vo veci si zadovážil relevantné podklady pre vydanie rozhodnutia, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi, či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti a či v rozsahu zákonnej úpravy konal s účastníkom konania, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§250i ods. 3 O.s.p.).

Najvyšší súd z administratívneho spisu žalovaného mal preukázané, že dňa 9. júna 2011 začala Národná banka Slovenska, Útvar dohľadu nad finančným trhom, z vlastného podnetu podľa ust. § 16 ods. 1 zákona č. 747/2004 Z. z. o uložení sankcie podľa ust. § 39 ods. 1 v spojení s ust. § 42 ods. 2 zákona č. 186/2009 Z. z. voči žalobcovi konanie za porušenie ustanovení zákona č. 566/2001 Z. z.. Oznámenie o začatí konania a výzva na vyjadrenie sa k dôvodom začatého konania bolo žalobcovi doručené dňa 14. júna 2011. Listom zo dňa 19. júla 2011 bol žalobca správnym orgánom vyzvaný na oboznámenie sa so spisovým podkladom ku konaniu vedeného pod č. ODT-6635/2011-2. Zo zápisnice z nazretia do spisu ku konaniu ODT-6635/2011 o uložení sankcie zo dňa 9. augusta 2011 vyplýva, že právny zástupca žalobcu nahliadol dňa 9. augusta 2011 do spisu vedeného k predmetnému konaniu. Žalobca sa písomným podaním doručeným správnemu orgánu dňa 25. augusta 2011 vyjadril k dôvodom začatého konania a súčasne navrhol, aby sa predmetné konanie zastavilo. Dňa 30. septembra 2011 bol žalobca ako i jeho splnomocnený právny zástupca vyzvaný správnym orgánom, aby sa dňa 18. októbra 2011 oboznámil so spisovým podkladom ku konaniu ODT-6635/2011. Žalobca sa k oboznámeniu nedostavil. Národná banka Slovenska, Útvar dohľadu nad finančným trhom, rozhodnutím zo dňa 23. novembra 2011 č. ODT -6635/2011-4 rozhodla tak, že žalobcovi odoberá povolenie na vykonávanie činnosti samostatného finančného agenta č. OPK-1584/2007-PLP z 31.8.2007 podľa ust. § 39 ods. 1, písm. d/ v spojení s § 42 ods. 2 zákona č. 186/2009 Z. z. a súbežne v súlade s ust. § 39 ods. 2 zákona č. 186/2009 Z. z. ukladá podľa ust. § 39 ods. 1 písm. b/ v spojení s ust. § 42 ods. 2 citovaného zákona pokutu vo výške 3.000 Eur za porušenie ust. § 54 ods. 3 zákona č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch v spojení s ust. § 61 ods. 1 písm. a/ zákona č. 566/2001 o cenných papieroch účinného v čase porušenia, na tom skutkovom základe, že ako samostatný finančný agent v čase od januára 2008 do apríla 2009 postupoval spoločnosti CYRRUS, a.s.; IČO: 63907020 - obchodníkovi s cennými papiermi pôsobiacemu v Českej republike pokyny na nákup a predaj cenných papierov bez toho, aby predtým takéto pokyny prijal od klientov spoločnosti CYRRUS, a.s (teda bez ich vedomia) a aj tým, že ako samostatný finančný agent dával na základe požiadavky spoločnosti CYRRUS, a.s. súhlasy na prevody finančných prostriedkov medzi jednotlivými účtami klientov spoločnosti CYRRUS, a.s., teda dával súhlasy na nakladanie s finančnými prostriedkami klientov bez toho, aby bol na poskytovanie takejto investičnej služby oprávnený podľa zákona o cenných papieroch v znení účinnom v čase porušenia. Samostatný finančný agent udelil celkom 38 krát súhlas na prevod finančných prostriedkov medzi klientskymi účtami. Uvedená činnosť samostatného finančného agenta napĺňa znaky poskytovania investičných služieb podľa ust. § 6 ods. 1 písm. d/ zákona o cenných papieroch - riadenie portfólia, pričom na poskytovanie takejto investičnej služby nebol samostatný finančný agent podľa zákona o cenných papieroch účinného v čase porušenia oprávnený.

Proti uvedenému rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu podal žalobca dňa 27. decembra 2011 rozklad, v ktorom uviedol obdobné námietky ako v žalobe.

Banková rada Národnej banky Slovenskej republiky ako druhostupňový orgán o rozklade žalobcu rozhodla rozhodnutím zo dňa 27. marca 2012, č. GUV-432/2012 (rozhodnutie napadnuté žalobou) tak, že prvostupňové rozhodnutie Národnej banky Slovenska potvrdila a rozklad žalobcu zamietla.

Najvyšší súd z administratívneho spisu žalovaného ďalej zistil, že dňa 15. mája 2009 Česká národná banka postúpila Národnej banke Slovenska listom z 12. mája 2009 sťažnosť pána K. týkajúca sa konania obchodníka s cennými papiermi CYRRUS, a.s. a žalobcu slovenského investičného sprostredkovateľa, spolu s jej stanoviskom k sťažnosti K.. Súčasť administratívneho spisu súčasne tvoria písomné doklady o spolupráci vo veci predmetu šetrenia činnosti žalobcu medzi Českou národnou bankou a Národnou bankou Slovenska. Česká národná banka Národnej banke Slovenska na základe jej žiadosti dňa 26. apríla 2010 predložila žiadané doklady týkajúce sa činnosti žalobcu v spojení s činnosťou českej spoločnosti CYRRUS, a.s. (zoznam zákazníkov- prehľad zákazníkov, ktorí udelili plnú moc žalobcovi, plné moci - kópie plných mocí vo formáte PDF, pokyny podané žalobcom na základe vyššie uvedených plných mocí, denník obchodníka - výpis z denníka obchodníka vyššie uvedeným pokynom, doplňujúce podklady- zmluva o sprostredkovaní, upozornenia klientov spoločnosti CYRRUS, a.s. a sťažnosť X.. Česká národná banka ďalšie podklady týkajúce sa činnosti žalobcu doručila Národnej banke Slovenska so sprievodným listom zo dňa 7. júna 2010 a dňa 19. júla 2010 a to zoznam zákazníkov, pokyny a prevody finančných prostriedkov a doklady predložené zákazníkmi obchodníka s cennými papiermi CYRRUS, a.s. a X.. Ďalšie podklady veci sa týkajúcej predložila Česká národná banka Národnej banke Slovenska s podaním stanoviska k veci dňa 10. januára 2011.

Najvyšší súd z administratívneho spisu žalovaného ďalej zistil, že žalobca so spoločnosťou CYRRUS, a.s. so sídlom Věveří 111, Brno, Česká republika uzatvoril zmluvu o sprostredkovaní zo dňa 2. januára 2008, predmetom ktorej bol záväzok žalobcu ako sprostredkovateľa vyvíjať činnosť smerujúcu k tomu aby záujemca spoločnosť CYRRUS, a.s. mal príležitosť uzatvoriť s tretími osobami (ďalej len klienti) zmluvu o obstaraní obchodu s cennými papiermi a iných investičných služieb a záväzok záujemcu zaplatiť sprostredkovateľovi za jeho činnosť odmenu podľa nižšie uvedených podmienok (článok II. zmluvy).

Najvyšší súd z administratívneho spisu žalovaného mal ďalej preukázané, že Národná banka Slovenska viac krát vyzvala žalobcu na predloženie dokladov týkajúcich sa jeho činnosti na kapitálovom trhu (kópie uzatvorených zmlúv s obchodníkmi s cennými papiermi pôsobiacimi v oblasti kapitálového trhu v tuzemsku alebo v zahraničí, obchodnú dokumentáciu podľa § 75 ods. 1 zákona číslo 566/2011 Z. z. od 1. novembra 2007, kópie zmlúv a príloh k zmluvám, ktoré uzatvoril s klientami prípadne kópie plných mocí, ktoré dostal od fyzických osôb k ich zastupovaniu na obchodovanie s investičnými nástrojmi so spoločnosťou CYRRUS, a.s., všetky kópie dokladov týkajúce sa pána K. a X., všeobecnú informáciu o spôsobe a obsahu poskytovania investičných služieb klientov, a to listom zo 6. júla 2009, listom z 5. augusta 2009, listom zo dňa 16. februára 2010. Ďalej národná banka listom z 25. októbra 2010 žalobcu vyzvala na predloženie dokladov a podanie informácií a to kompletnej emailovej dokumentácie medzi ním a spoločnosťou CYRRUS, a.s., informáciu, kto vypracoval formulár plnej moci k jeho zastupovaniu voči spoločnosti, ktorá bola predkladaná klientom touto spoločnosťou, či bol formulár plnej moci predkladaný klientom s vyplnenými údajmi jeho osoby a údajmi klienta, výšku finančnej čiastky, ktorou fakturoval uvedenej spoločnosti na základe zmluvy o sprostredkovaní zo dňa 2. januára 2008 a kópiu uvedených faktúr. Súčasť spisu tvoria ďalej podklady týkajúce sa predmetu preskúmvacieho konania, ktoré Národnej banke Slovenska predložil žalobca spolu s vyjadrením sa k veci. Žalobca v konaní denník o prijatých pokynoch klientov a obchodoch uzavretých na základe týchto pokynov nepredložil.

Právny zástupca žalobcu na pojednávaní súdu zotrval na skutkových okolnostiach a právnych záveroch uvedených v písomne podanej žalobe.

Zdôraznil, že nezákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného spočíva predovšetkým v nesprávne právnom posúdení veci, pretože žalovaný postavil svoje rozhodnutie, ktorým bol sankcionovaný žalobca za porušenie ustanovení zákona o cenných papieroch na nesprávnom výklade pojmu riadenie portfólia, pričom v § 6 zákona o cenných papieroch je jednoznačne uvedený pojem definovaný a zastával názor, že vychádzajúc zo správneho právneho posúdenia uvedeného pojmu žalobca neporušil zákon o cenných papieroch, s poukazom na to, že žalobca na pravdivosť svojich tvrdení predložil dôkazy, z ktorých vyplýva že p. R. udelil oprávnenie žalobcovi na disponovanie s jeho finančnými prostriedkami ako aj pokyny pre kúpu a predaj cenných papierov v súlade so zákonom o cenných papieroch. Ako ďalší dôvod nezákonnosti zdôraznil nesúlad výroku rozhodnutia s odôvodnením vzhľadom na skutky, ktorými mal žalobca porušiť zákon o cenných papieroch.

Právny zástupca žalovaného na pojednávaní súdu predniesol písomne podané vyjadrenie k žalobe. Zdôraznil, že žalobcovi boli udelené sankcie za porušenie zákona o cenných papierov, ktorého sa dopustil hlavne tým, že bez pokynov klientov dával pokyny obchodníkovi s cennými papiermi a dával súhlas na prevody finančných prostriedkov z účtov týchto klientov, na čo nemal oprávnenie, s poukazom na to, že tieto skutočnosti sám žalobca uznal a potvrdil aj listom, ktorý tvorí súčasť administratívneho spisu. Vyslovil názor, že národná banka v danej veci postupovala v súlade so zákonom a rozhodnutie bolo po vecnej a právnej stránke správne.

Senát najvyššieho súdu po preskúmaní napadnutého rozhodnutia žalovaného v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa a konania im predchádzajúce, oboznámiac sa s predloženým administratívnym spisom, dospel k záveru, že medzi účastníkmi preskúmvacieho konania skutkový dej nie je v podstate ani sporný, avšak medzi účastníkmi ostalo predovšetkým sporné posúdenie skutkových zistení týkajúcich sa nakladania s finančnými prostriedkami klientov žalobcom vzhľadom na výklad pojmu „riadenie portfólia“, oprávnenie žalobcu konať na základe plných mocí, udelených mu jeho klientmi, a rozpor výroku rozhodnutia o uložení sankcie s jeho odôvodnením, z ktorých dôvodov senát najvyššieho súdu zamerlal svoju pozornosť na tieto skutočnosti.

Zákonodarca v zákone č. 747/2004 Z. z. upravuje všeobecné pravidlá postupu pri dohľade nad finančným trhom v oblasti bankovníctva, kapitálového trhu, poisťovníctva a dôchodkového sporenia, ktorý vykonáva Národná banka Slovenska. Stanoví, že cieľom dohľadu nad finančným trhom je prispievať k stabilite finančného trhu ako celku, ako aj k bezpečnému a zdravému fungovaniu finančného trhu v záujme udržiavania dôveryhodnosti finančného trhu, ochrany klientov a rešpektovania pravidiel hospodárskej súťaže. Ustanovuje, že dohľad nad finančným trhom vykonáva Národná banka Slovenska podľa tohto zákona a osobitných predpisov, ďalej, že Národná banka Slovenska v rámci dohľadu nad finančným trhom vykonáva dohľad nad dohliadanými subjektmi finančného trhu, a v rozsahu ustanovenom týmto zákonom alebo osobitným zákonom aj nad inými osobami, nad inými účelovými združeniami majetku a nad skupinami osôb a účelových združení majetku, ktorým osobitné zákony v oblasti bankovníctva, kapitálového trhu, poisťovníctva alebo dôchodkového sporenia ukladajú povinnosti (ďalej len "dohliadaný subjekt"); Národná banka Slovenska pri dohľade nad dohliadanými subjektmi ustanovuje pravidlá obozretného podnikania, pravidlá bezpečnej prevádzky a ďalšie požiadavky na podnikanie dohliadaných subjektov, dohliada na dodržiavanie ustanovení tohto zákona, osobitných zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov, ktoré sa vzťahujú na dohliadané subjekty alebo na ich činnosti, ako aj na dodržiavanie ustanovení právne záväzných aktov Európskej únie, ktoré sa vzťahujú na dohliadané subjekty alebo na ich činnosti, ak to ustanovujú tieto právne záväzné akty, vedie konania, udeľuje povolenia, licencie, súhlasy a predchádzajúce súhlasy, ukladá sankcie a opatrenia na nápravu, vydáva iné rozhodnutia, stanoviská, metodické usmernenia a odporúčania podľa tohto zákona a osobitných zákonov a dohliada na plnenie svojich rozhodnutí vrátane dodržiavania podmienok určených v týchto rozhodnutiach, vykonáva dohľad na mieste a dohľad na diaľku nad dohliadanými subjektmi (§ 1 ods. 1, 2, 3, písm. a/ bod 1 až 4 zákona č. 747/2004 Z. z. o dohľade nad finančným trhom a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Podľa ust. § 16 ods. 1, 2 zákona č. 747/2004 Z. z. konanie sa začína na základe žiadosti účastníka konania alebo z podnetu Národnej banky Slovenska.

Konanie je začaté dňom doručenia písomnej žiadosti účastníka konania Národnej banke Slovenska. Ak sa konanie začína z podnetu Národnej banky Slovenska, konanie je začaté dňom, keď Národná banka Slovenska urobila voči účastníkovi konania prvý úkon, ak tento zákon alebo osobitný zákon neustanovuje inak; o tomto prvom úkone Národná banka Slovenska bezodkladne informuje všetkých jej známych účastníkov konania.

Podľa ust. § 29 ods. 1 zákona č. 747/2004 Z. z. na konanie a rozhodovanie Národnej banky Slovenska v prvom stupni je príslušný jej útvar dohľadu nad finančným trhom, ak tento zákon alebo osobitný zákon neustanovuje inak. Podľa ust. § 32 veta prvá zákona č. 747/2004 Z. z. o rozklade proti prvostupňovému rozhodnutiu rozhoduje banková rada.

Podľa ust. § 54 ods. 3 zákona č. 566/2001 Z. z., účinného v čase porušenia, iná osoba ako obchodník s cennými papiermi nesmie bez povolenia Národnej banky Slovenska podľa odseku 1 poskytovať investičné služby alebo vedľajšie služby podľa § 6 ods. 2 písm. a/ a vykonávať investičné činnosti, ak tento zákon alebo osobitný zákon neustanovuje inak. Povolenie podľa odseku 1 sa nevyžaduje na činnosti stanovené pod písm. a/ až j.

Podľa ust. § 61 ods. 1 písm. a/ zákona č. 566/2001 Z. z. účinného v čase porušenia, sprostredkovateľom investičných služieb je právnická osoba alebo fyzická osoba, ktorá nie je oprávnená poskytovať inú investičnú službu ako prijímanie a postupovanie pokynov klienta týkajúcich sa zastupiteľných cenných papierov a podielových listov otvorených podielových fondov a cenných papierov zahraničných subjektov kolektívneho investovania a poskytovanie investičného poradenstva vo vzťahu k týmto finančným nástrojom a ich propagácii.

Podľa ust. § 61 ods. 12 zákona č. 566/2001 Z. z. účinného v čase porušenia, na sprostredkovateľa investičných služieb sa vzťahujú ustanovenia § 73 až 73h, § 75 a § 112 až 134 primerane.

Podľa ust. § 73b zákona č. 566/2001 Z. z. obchodník s cennými papiermi je povinný konať pri poskytovaní investičných služieb alebo vedľajších služieb a vykonávaní investičných činností v súlade so zásadami poctivého obchodného styku s odbornou starostlivosťou v záujme svojich klientov. Obchodník s cennými papiermi je povinný vykonávať svoju činnosť tak, aby nedochádzalo k narušeniu bezpečnosti finančného systému, a nesmie vykonávať žiadne činnosti smerujúce k manipulácii trhu.

Podľa ust. § 75 ods. 1 zákona č. 566/2001 Z. z. účinného v čase porušenia, obchodník s cennými papiermi je povinný viesť denník o prijatých pokynoch klientov a obchodoch uzavretých na základe týchto pokynov v súlade s osobitným predpisom.

Podľa ust. § 6 ods. 1 písm. d/ zákona č. 566/2001 Z. z. investičné služby a investičné činnosti sú riadenie portfólia.

Podľa ust. § 8 písm. a/ zákona č. 566/2001 Z. z. na účely tohto zákona sa rozumie portfóliom majetok tvorený finančnými nástrojmi, inými cennými papiermi alebo peňažnými prostriedkami určenými na kúpu finančných nástrojov alebo iných cenných papierov.

Podľa ust. § 42 ods. 2 zákona č. 186/2009 Z. z. od 1. januára 2010 sa nedostatky zistené v činnosti finančných agentov, finančných poradcov a iných osôb, ku ktorým došlo podľa doterajších predpisov a o ktorých sa nevedelo konanie podľa doterajších predpisov, posudzujú a prejednávajú podľa tohto zákona, ak ide o také nedostatky, ktoré sa posudzujú ako nedostatky aj podľa tohto zákona. Od 1. januára 2010 však možno uložiť len takú sankciu, ktorú umožňuje uložiť tento zákon.

Podľa ust. § 2 ods. 2 písm. a/, b/ zákona č. 186/2009 Z. z. o finančnom sprostredkovaní a finančnom poradenstve a o zmene a doplnení niektorých zákonov, finančným sprostredkovaním v sektore kapitálového trhu okrem činností uvedených v ods. 1 je aj poskytovanie investičnej služby prijímanie a postupovanie pokynov klienta týkajúcich sa prevoditeľných cenných papierov a podielových listov podielových fondov a cenných papierov zahraničných subjektov kolektívneho investovania a ich propagácia, poskytovanie investičnej služby investičného poradenstva vo vzťahu k prevoditeľným cenným papierom a podielovým listom podielových fondov a k cenným papierom vydaným zahraničnými subjektmi kolektívneho investovania.

Podľa ust. § 7 zákona č. 186/2009 Z. z. samostatný finančný agent vykonáva finančné sprostredkovanie na základe písomnej zmluvy s finančnou inštitúciou; pričom v tom istom čase môže mať uzavreté písomné zmluvy s viacerými finančnými inštitúciami.

Podľa ust. § 37 ods. 1 písm. a/, b/, zákona č. 186/2009 Z. z. finančný agent v sektore kapitálového trhu nie je oprávnený poskytovať inú investičnú službu ako podľa § 2 ods. 2, a prijímať peňažné prostriedky

alebo finančné nástroje klientov a nemôže tak za žiadnych okolností byť voči svojim klientom v postavení osoby dlhujúcej peňažné prostriedky alebo cenné papiere.

Podľa ust. 39 ods. 1 písm. b/, d/ zákona č. 186/2009 Z. z. ak Národná banka Slovenska zistí nedostatky v činnosti samostatného finančného agenta, finančného poradcu a navrhovateľa spočívajúce v nedodržiavaní podmienok alebo povinností vyplývajúcich z rozhodnutí vydaných Národnou bankou Slovenska, v nedodržiavaní alebo v obchádzaní ustanovení tohto zákona, osobitných predpisov v rozsahu z nich vyplývajúcom a všeobecne záväzných právnych predpisov vydaných na ich vykonanie, ktoré sa vzťahujú na vykonávanie finančného sprostredkovania alebo vykonávanie finančného poradenstva týmito osobami, alebo ak zistí, že finančné sprostredkovanie alebo finančné poradenstvo vykonáva osoba, ktorá nie je zapísaná v registri alebo nemá na túto činnosť udelené povolenie podľa § 18 Národnou bankou Slovenska, podľa závažnosti, rozsahu, dĺžky trvania, následkov a povahy zistených nedostatkov uloží samostatnému finančnému agentovi alebo finančnému poradcovi pokutu do výšky 200 000 eur; odoberie samostatnému finančnému agentovi alebo finančnému poradcovi príslušné povolenie podľa § 18 alebo obmedzí povolenie vo vzťahu k niektorým z príslušných sektorov.

Podľa odseku 2 sankcie podľa odseku 1 možno ukladať samostatne alebo súbežne a opakovane. Sankcie podľa odseku 1 možno uložiť do dvoch rokov od zistenia nedostatkov, najneskôr však do piatich rokov od ich vzniku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v preskúmvanej veci vychádzajúc zo skutkových zistení dospel k záveru, že správny orgán prvého stupňa- Národná banka Slovenska Útvár dohľadu nad finančným trhom, ako aj žalovaný správny orgán - Banková rada Národnej banky Slovenska, v danom prípade postupovali v súlade s citovanými právnymi normami. Správny orgán prvého stupňa vykonal v predmetnej veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu, vo veci si zadovážil dostatok skutkových zistení relevantných na vydanie rozhodnutia, skutkové okolnosti správne právne posúdil a v odôvodnení náležite uviedol skutkové zistenia a dôvody na základe ktorých vo veci rozhodol a teda vo veci skutkovo a právne správne rozhodol. Žalovaný ako príslušný odvolací správny orgán taktiež postupoval a rozhodol v súlade so zákonom, keď v rámci prieskumnej svojej právomoci odvolanie žalobcu zamietol a potvrdil prvostupňové rozhodnutie, vychádzajúc z rovnakého skutkového stavu. Podľa názoru súdu záver prezentovaný správnymi orgánmi oboch stupňov v danej veci zodpovedá zásadám logického myslenia a správneho uváženia a je v súlade aj s hmotnoprávnymi ustanoveniami v rozhodnutiach označenými.

Zákonodarca v právnych normách § 7 až § 9 zákona č. 566/2001 Z. z. vymedzuje základné pojmy právnej úpravy tvoriacej predmet, úlohy a ciele zákona o cenných papieroch. V právnej norme ustanovenej v § 8 písm. a/ zákona č. 566/2001 Z. z. zákonodarca definuje pojem portfólia tak, že na účely zákona o cenných papieroch sa portfóliom rozumie majetok tvorený finančnými nástrojmi, inými cennými papiermi alebo peňažnými prostriedkami určenými na kúpu finančných nástrojov alebo iných cenných papierov. Aplikáciu uvedenej právnej normy je potrebné použiť vo všetkých prípadoch, s ktorými zákonodarca spája činnosť s portfóliom a teda aj pri aplikácii právnej úpravy uvedenej v právnej norme ustanovenej v § 6 ods. 1 písm. d/ zákona č. 566/2001 Z. z., v zmysle ktorej, investičné služby a investičné činnosti sú riadenie portfólia. Výklad každej právnej úpravy ustanovenej v jednotlivých právnych normách je treba urobiť s účelom zákona v kontexte právnej úpravy ustanovenej v právnych normách nadväzujúcich na totožný predmet príslušnej právnej úpravy. Je neprípustné vytrhnúť jednotlivú právnú úpravu ustanovenú v konkrétnom ustanovení zákona s kontextu zákona, ktorý postup je v rozpore s účelom zákona a súčasne aj v rozpore s čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky. Pokiaľ teda zákonodarca v právnej norme § 6 ods. 1 písm. d/ zákona č. 566/2001 Z. z. ustanovuje, že investičné služby a investičné činnosti sú riadenie portfólia, z uvedenej právnej úpravy vyplýva, že investičné služby a investičné činnosti sú riadenie portfólia, teda majetku tvoreného finančnými nástrojmi, inými cennými papiermi alebo peňažnými prostriedkami určenými na kúpu finančných nástrojov alebo iných cenných papierov.

Vzhľadom k uvedenému najvyšší súd nepovažoval za dôvodnú námietku žalobcu, ktorou namietal nezákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného z dôvodu, že napadnuté rozhodnutie žalovaného vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Senát najvyššieho súdu z vyššie uvedených dôvodov

sa nemohol stotožniť s tvrdeniami žalobcu, ktorými poukazom na § 6 ods.5 zákona o cenných papieroch, tvrdil, že riadenie portfólia sa ako investičná služba na účely zákona o cenných papieroch nepovažuje obhospodarovanie akéhokoľvek portfólia, ale musí ísť o portfólio finančných nástrojov, s tým že predpokladom poskytovania investičnej služby riadenia portfólia je samotná existencia portfólia finančných nástrojov, ktoré zákon o cenných papieroch definuje v ust. § 5 ods. 1., zastávajúc názor, že finančné resp. peňažné prostriedky nie sú finančnými nástrojmi hoci za finančné nástroje sú považované aj nástroje peňažného trhu, avšak poukazom na § 8 písm. k/ zákona o cenných papieroch nakladanie s finančnými prostriedkami na účte (ktoré nie sú finančným nástrojom) nie je možné v žiadnom prípade považovať za riadenie portfólia v zmysle ust. § 6 ods. 5 zákona o cenných papieroch.

Zo skutkových zistení v danej veci vyplýva, že z účtov klientov sa uskutočňoval prevodom peňažných prostriedkov, ktoré boli určené na kúpu finančných nástrojov alebo iných cenných papierov, a teda žalobca podávaním pokynov za klientov a nakladaní s finančnými prostriedkami klientov poskytoval klientom investičnú službu a to riadenie portfólia, pričom ako samostatnému finančnému agentovi musela byť známa právna úprava ustanovená v § 54 ods. 3 zákona o cenných papieroch, v zmysle ktorej iná osoba ako obchodník s cennými papiermi nesmie bez povolenia národnej banky poskytovať investičnú službu - riadenie portfólia, z ktorých dôvodov na výkon tejto činnosti žalobcom aj podľa názoru súdu nepostačovala plná moc klientov a žalobca ako sprostredkovateľ investičných služieb resp. samostatný finančný agent nemal oprávnenie na vykonávanie tejto činnosti, keďže mu bolo udelené povolenie na výkon činnosti sprostredkovateľa investičných služieb podľa 61 ods. 2 zákona o cenných papieroch, ktoré ho oprávňovalo len na sprostredkovateľskú činnosť a teda ho neoprávňovalo na poskytovanie iných investičných služieb. Zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu mal najvyšší súd tiež preukázané, že žalobca pokyny na kúpu a predaj cenných papierov zadával bez predchádzajúceho pokynu klienta, ktoré skutočnosti vyplývajú z nahrávok pokynov medzi žalobcom a klientami, ktoré boli zaslané Národnej banke Slovenska Českou národnou bankou v apríli, v júni a v júli 2010. Z administratívneho spisu súčasne vyplýva že správny orgán prvého stupňa žalobcu vyzval viac krát na predloženie všetkých dokladov veci týkajúcej sa, vrátane na predloženie obchodnej dokumentácie vedenej v zmysle § 75 zákona o cenných papieroch, ktorá by preukazovala, aké pokyny žalobca prijal a postúpil, avšak žalobca takúto dokumentáciu správnomu orgánu v konaní nepredložil a nepredložili ju ani dodatočne. V danej súvislosti najvyšší súd nemohol považovať za dôvodnú ani námietku žalobcu, týkajúcu sa nedostatočne zisteného skutkového stavu veci, keďže dôkazy na podporu správnosti a pravdivosti svojich tvrdení v konaní nepredložil.

Podľa názoru najvyššieho súdu na základe vykonaného dokazovania v danom prípade bolo preukázané, že žalobca ako samostatný finančný agent v čase od januára 2008 do apríla 2009 postupoval spoločnosti CYRRUS, a.s. - obchodníkovi s cennými papiermi pôsobiacemu v Českej republike pokyny na nákup a predaj cenných papierov bez toho, aby predtým takéto pokyny prijal od klientov spoločnosti CYRRUS, a.s., teda bez ich vedomia a aj tým, že ako samostatný finančný agent dával na základe požiadavky spoločnosti CYRRUS, a.s. súhlasy na prevody finančných prostriedkov medzi jednotlivými účtami klientov spoločnosti CYRRUS, a.s., teda dával súhlasy na nakladanie s finančnými prostriedkami klientov bez toho, aby bol na poskytovanie takejto investičnej služby oprávnený podľa zákona o cenných papieroch v znení účinnom v čase porušenia, ktorým konaním porušil právne povinnosti ustanovené v § 54 ods. 3 zákona o cenných papieroch v spojení s ust. § 61 ods. 1 písm. a/ zákona o cenných papieroch v znení platnom a účinnom v čase porušenia, za ktoré porušenia zodpovedá na základe objektívnej zodpovednosti.

Senát najvyššieho súdu nepovažoval za dôvodnú ani námietku žalobcu, ktorou namietal nezákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného z dôvodu nesúlady výroku rozhodnutia s odôvodnením vzhľadom na skutky, ktorými mal žalobca porušiť zákon o cenných papieroch, keď z výroku vyplýva, že žalobca dal celkom 38 krát súhlas na prevod finančných prostriedkov medzi klientskymi účtami, pričom v odôvodnení rozhodnutia sa výslovne spomína 16 prevodov z účtu a na účet .

Z výroku prvostupňového rozhodnutia vyplýva, že správny orgán prvého stupňa uložil žalobcovi sankciu za porušenie § 54 ods. 3 v spojení s § 61 ods. 1 písmena a/ zákona o cenných papieroch tým,

že ako samostatný finančný agent v čase od januára 2008 do apríla 2009 postupoval českej obchodnej spoločnosti pokyny na nákup a predaj cenných papierov bez toho, aby predtým takéto pokyny prijal od klientov spoločnosti, t.j. bez ich vedomia a tým, že ako samostatný finančný agent dával na základe požiadavky označenej spoločnosti súhlas na prevod finančných prostriedkov medzi jednotlivými účtami klientov spoločnosti, teda dával súhlas na nakladanie s finančnými prostriedkami klientov bez toho, aby bol na poskytovanie takejto finančnej služby oprávnený v súlade so zákonom o cenných papieroch v znení platnom a účinnom v čase porušenia. Súčasne prvostupňový správny orgán ďalej vo výroku uviedol, že samostatný finančný agent udelil celkom 38 krát súhlas na prevod finančných prostriedkov medzi klientskymi účtami. V odôvodnení prvostupňový správny orgán konštatoval, že samostatný finančný agent dával spoločnosti CYRRUS, a.s. súhlas na prevod finančných prostriedkov medzi účtami klientov spoločnosti CYRRUS, a.s. s príkladným uvedením prípadov.

Najvyšší súd dospel k záveru, že neuvedenie všetkých prípadov v odôvodnení rozhodnutia, s poukazom len na to, že preukázanie skutku, kladeného účastníkovi za vinu, vyplýva z administratívneho spisu, nie je možné považovať za takú vadu, ktorá by mala za následok nezákonnosť rozhodnutia a to predovšetkým vzhľadom na prvú časť výroku prvostupňového rozhodnutia, z ktorého nesporne vyplýva, že žalobca bol sankcionovaný za skutok, ktorého sa dopustil v sledovanom období, keď postupoval českej spoločnosti obchodujúcej s cennými papiermi pokyny na nákup a predaj cenných papierov bez toho, aby predtým takéto pokyny prijal od klientov a bez vedomia klientov a ich súhlasu dával súhlas na prevod finančných prostriedkov medzi jednotlivými účtami klientov, čím dával súhlas na nakladanie s finančnými prostriedkami klientov bez toho, aby bol na poskytovanie takejto investičnej služby oprávnený v súlade so zákonom o cenných papieroch.

Senát najvyššieho súdu nepovažoval za dôvodnú ani námietku žalobcu, ktorou namietal nezákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného z dôvodu nesúladu výroku rozhodnutia s odôvodnením vzhľadom na uložené sankcie k porušeniam zákona, kladených mu za vinu.

Podľa názoru najvyššieho súdu z výroku prvostupňového rozhodnutia jasným a zrozumiteľným spôsobom vyplýva, za aké porušenia zákona o cenných papieroch boli žalobcovi uložené sankcie s náležitým uvedením skutkov, ktorými sa porušenia zákona dopustil. Pokiaľ v odôvodnení rozhodnutia žalovaný uvádza, že žalobca sa dopustil svojim konaním aj ďalších porušení zákona o cenných papieroch, najvyšší súd zastáva názor, vychádzajúc zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu, že z postupu žalovaného ako aj prvostupňového správneho orgánu je zrejmé, že žalobcovi boli uložené sankcie za najzávažnejšie zistené porušenia zákona a závažnosti týchto porušení zákona zodpovedajú uložené sankcie, pričom z odôvodnenia rozhodnutia žalovaného priamo vyplýva, že za porušenie ust. § 73b ods. 1 v spojení s § 61 ods. 12 zákona o cenných papieroch účinného v čase porušenia, nebola žalobcovi uložená sankcia vzhľadom k závažnosti porušenia ustanovenia ust. § 54 ods. 3 zákona o cenných papieroch v spojení s § 61 ods. 1 písm. a/ zákona o cenných papieroch účinného v čase porušenia.

Najvyšší súd nepovažoval za dôvodnú ani ďalšiu námietku žalobcu, že sankcia mu bola uložená po uplynutí prekluzívnej lehoty, keď tvrdil, že správnym orgánom lehota na uloženie sankcie začala plynúť dňom doručenia sťažnosti K., teda 28. októbra 2008, resp. listu Českej národnej banky zo dňa 15. mája 2009, ktorým postúpila Národnej banke Slovenska uvedenú sťažnosť.

Najvyšší súd na základe skutkových zistení mal preukázané, že v liste zo dňa 15. mája 2009 s priloženou sťažnosťou Česká národná banka prezentovala svoj názor, že z informácií vyplývajúcich zo sťažnosti mohlo dôjsť k pochybeniu zo strany žalobcu, s odkazom na to, že vec prenecháva na ďalšie šetrenia Národnej banke Slovenska. Z administratívneho spisu vyplýva, že na základe uvedeného listu národná banka začala vo veci šetrenie vyžadujúc si informácie od žalobcu a informácií a podkladov od Českej národnej banky, ktoré boli uvedenou bankou doručené Národnej banke Slovenska v apríli, júni a júli 2010.

Podľa názoru najvyššieho súdu, ktorý sa opiera aj o právny názor Najvyššieho správneho súdu Českej

republiky, začiatok plynutia subjektívnej prekluzívnej lehoty je daný okamžikom vedomosti o skutkových okolnostiach v takom rozsahu, ktorý umožní predbežné právne zhodnotenie o tom, že došlo k porušeniu zákona ako takého. Zistenie porušenia zákona ako začiatok plynutia subjektívnej prekluzívnej lehoty pre uloženie sankcie za správny delikt je potrebné spojiť s objektívnou skutočnosťou, kedy príslušný správny orgán dospel k záveru, že je daný dôvodný predpoklad, že bol porušený zákon (mutatis mutandis S 2122 Sb. NSS 10/2010 s. 892, S 2207 Sb. NSS 3/2011 s. 200). V danej súvislosti senát najvyššieho súdu dáva do pozornosti, že z uvedeného právneho názoru vychádzal Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku sp. zn. 2Sž 32/2011 zo dňa 15. februára 2012, ktorým však rozhodol tak, že zrušil rozhodnutie Bankovej rady Národnej banky Slovenska ako aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a vec vrátil na ďalšie konanie, s poukazom na to, že v označenom prípade najvyšší súd rozhodoval na základe iných skutkových okolností vo veci.

Vzhľadom k uvedenému podľa názoru najvyššieho súdu, vychádzajúc zo skutkových zistení v danej veci, až na základe podkladov predovšetkým získaných od Českej národnej banky najskôr v apríli 2010 (26. apríla 2010) mohla národná banka dospieť k zisteniu, že žalobca konal v rozpore so zákonom o cenných papieroch. Z uvedených dôvodov najvyšší súd v danom prípade dospel k záveru, že sankcia bola žalobcovi uložená v súlade s § 39 ods. 2 zákona č. 186/2009 Z. z., v zmysle ktorej sankciu podľa odseku 1 možno uložiť do dvoch rokov od zistenia nedostatkov, najneskôr však do piatich rokov od ich vzniku. Pokiaľ v danom prípade bola žalobcovi právoplatne uložená sankcia dňa 30. marca 2012, sankcia bola žalobcovi uložená v zákonnej prekluzívnej lehote, teda v dvojročnej subjektívnej lehote, pretože národná banka objektívne mohla dospieť k zisteniu nedostatkov, teda že žalobca svojou činnosťou konal v rozpore so zákonom o cenných papieroch, až na základe podkladov, doručených jej Českou národnou bankou v apríli až v júli 2010, pričom k prvému zisteniu nedostatkov došlo na základe listu Českej národnej banky s predloženými dokladmi dňa 26. apríla 2010, kedy začala plynúť subjektívna dvojročná prekluzívna lehota.

Vzhľadom na uvedené senát najvyššieho súdu námietky žalobcu nepovažoval za dôvodné, ktoré by boli relevantné na zrušenie rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky žalobu žalobcu zamietol ako nedôvodnú podľa § 250j ods.1 O.s.p..

O náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol podľa § 250k ods.1 O.s.p. Žalobcovi nepriznal náhradu trov tohto konania, pretože bol v tomto konaní neúspešný.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.